

Arrest

nr. 205 719 van 21 juni 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. VAN DE SIJPE
Heistraat 189
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 1 februari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 januari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 15 mei 2018.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. VAN DE SIJPE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

2. (Oud) Artikel 57/6/1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidde als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen is bevoegd om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondetekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.”

Deze bepaling werd *mutatis mutandis* ondergebracht in artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet (BS 12 maart 2018):

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

Bij koninklijk besluit van 17 december 2017 tot uitvoering van het (oude) artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, in overweging te nemen, thans gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3. Het is in casu duidelijk dat verzoekster afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid, zijnde Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de verzoekster om internationale bescherming geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is.

Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar.

4. De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoekster beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op zeer algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter diens bevindingen geenszins weerlegt, noch ontkracht.

De Raad wijst er op dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een asielzoeker moet aannemelijk maken dat hij of zij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen in casu geenszins het geval is. Uit de bestreden beslissing blijkt: “Voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een asielzoeker, dient aangetoond te worden dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten

mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft. U diende weliswaar naar aanleiding van één incident in april 2016 klacht tegen uw ex in en u was niet tevreden van de houding van de autoriteiten naar aanleiding van deze klacht. Naast het feit dat u in het commissariaat onder meer met een oudere mannelijke agent sprak die vond dat het normaal was dat een man zijn vrouw slaat, werd uw aan het parket overgemaakte klacht immers door de procureur geseponeerd. Uit de seponering van uw klacht leidde u af dat uw ex met zowel de politie als het parket en de rechtbanken banden heeft. U vermeldde in dit verband onder meer de oom van de nieuwe partner van uw ex, die een hoge functie bij de politie heeft (CGVS I, p. 10; p. 16-18; CGVS II, p. 14-15). Uit de door u geschetste gang van zaken blijkt echter uit niets dat uw klacht slecht werd behandeld en dat de feiten niet werden onderzocht: nadat er één individuele oudere politieagent gezegd had dat mannen vrouwen mogen slaan - dat één agent dit zegt betekent niet dat het hele korps er zo over denkt -, kwam er een vrouwelijke agente tussen die uw klacht volledig noteerde – tijdens het noteren maakte ze duidelijk dat ze het niet eens was met de houding van uw ex, waardoor uit niets blijkt dat deze agente door uw ex werd beïnvloed – en die uw klacht aan het parket overmaakte. Het parket oordeelde dat de door u aangekaarte feiten onvoldoende zwaarwichtig waren, waardoor ze overging tot de seponering van uw klacht (CGVS I, p. 10; p. 16-18; CGVS II, p. 14-15). U was het weliswaar niet eens met deze seponeringsbeslissing, maar nergens uit uw verklaringen blijkt dat u verdere stappen, zoals onder meer een beroepsprocedure tegen de seponeringsbeslissing of een klacht bij de ombudsman, zou ondernomen hebben (CGVS I, p. 17; CGVS II, p. 15). Nochtans blijkt uit de beschikbare informatie dat tegen een seponeringsbeslissing beroep aangetekend kan worden. Evenmin blijkt dat u de door u beweerde beïnvloeding van de autoriteiten door uw ex, voor zover u deze al aannemelijk gemaakt zou hebben (cf. supra), aangekaart heeft (CGVS I, p. 17; CGVS II, p. 15), hoewel uit de hieronder geciteerde informatie blijkt dat corruptie in Albanië wordt aangepakt. Bijgevolg blijkt uit de door u geschetste gang van zaken uit niets een onwil of onkunde vanwege de Albanese autoriteiten om naar aanleiding van uw problemen op te treden. Voor alle andere bedreigingen of geweldincidenten gepleegd door uw ex diende u geen klacht in bij de politie. U verklaarde onder meer dat u jarenlang werd bedreigd en geslagen door uw ex-echtgenoot, maar dat u tot het incident in april 2016 geen klacht heeft ingediend tegen uw ex. U heeft dit niet gedaan omdat u een sterke emotionele band had met uw ex en u hem op het rechte pad wilde helpen, wat niet afdoende is om uw nalatigheid te staven (CGVS I, p. 17). Verder dient te worden vastgesteld dat u, naar aanleiding van de bedreigingen en geweldplegingen die sinds uw klacht in april 2016 plaatsvonden, evenmin aangifte bij de politie deed. U verklaarde dat u geen klacht indiende, noch andere stappen ondernam omdat u bang was van uw ex-echtgenoot die ermee dreigde u te vermoorden indien u klacht zou indienen, omdat uw familie niet zou wachten op de politie en zelf wraak zou nemen en omdat de politie u toch niet zou helpen gezien u bij uw klacht van april 2016 niet geholpen werd (CGVS I, p. 14; CGVS II, p. 9; p. 14). Bovendien was uw ex een crimineel met banden met de overheid (CGVS II, p. 3-5). Deze rechtvaardigingen voor uw nalaten klacht tegen uw ex in te dienen, kunnen echter niet overtuigen. Hierboven is immers reeds gebleken dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat de politie naar aanleiding van uw klacht in april 2016 onvoldoende heeft opgetreden. Dat uw ex banden zou hebben met de autoriteiten, heeft u overigens niet aannemelijk gemaakt. Hierboven is reeds gebleken dat u niet heeft aangetoond dat uw ex daadwerkelijk de Albanese justitie kon beïnvloeden en u kende, behalve de nieuwe partner van uw ex, van wie u niet eens de exacte functie die ze bekleedde kende, en haar oom, geen namen van politieagenten die met hem samenwerkten (CGVS II, p. 4-5). Indien men de autoriteiten niet op de hoogte brengt van bepaalde feiten, kunnen ze dan ook vanzelfsprekend niet optreden, temeer daar, zoals hieronder nog zal blijken, in Albanië maatregelen genomen worden om de aanwezige corruptie in te dijken en dat er mogelijkheden zijn om corruptie, zelfs door hooggeplaatste personen, aan te klagen." Verzoekster weerlegt noch ontkracht voorgaande vaststellingen.

Verzoekster maakt geenszins aannemelijk in Albanië alle redelijke van haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput. Zij toont dit allerm minst in concreto aan en maakt derhalve geenszins aannemelijk dat het haar met betrekking tot haar verklaarde problemen aan nationale hulp en/of bescherming ontbreekt. De Raad wijst er ook op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

In zoverre verzoekster een selectieve lezing houdt van de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier omtrent de beschermingsmogelijkheden in Albanië, waarbij zij tracht de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, slaagt zij er niet in (met concrete, valabele en objectieve elementen) aan te tonen dat die informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen

treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekster zegt te vrezen. Verzoekster maakt hiermee bovendien geenszins concreet aannemelijk dat het haar met betrekking tot haar verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert.

Een verwijzing naar algemene informatie volstaat niet om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, door louter op algemene wijze te verwijzen naar algemene informatie, geheel in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Verzoekster stelt met betrekking tot het evolutieverslag van het Rode Kruis, gevoegd aan haar verzoekschrift, dat: "Recent werd verzoekster overigens opgeschrikt door de komst van haar ex in het asielcentrum waar verzoekster verblijft. Hij wilde haar iets aandoen en de kinderen meenemen naar Albanië. Nadat de centrumleiding de politie had gebeld, is de ex van verzoekster vertrokken en voorlopig heeft verzoekster niks meer van hem gehoord (zie stuk 4). Verzoekster heeft evenwel duidelijk het gevoel dat zij in België meer geholpen wordt dan in Albanië." De Raad merkt op dat verzoekster door het aanhalen van deze gebeurtenis in België, niet aantoonde dat het haar in haar land van herkomst aan nationale bescherming zou ontberen.

5. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekster redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking 7 mei 2018, voert verzoekende partij aan dat in de bestreden beslissing en de beschikking niets wordt gezegd over het feit dat zij, naast de echtelijke problemen ook na de scheiding, haar werk verloren is en geschrapt werd van de lijst van geslaagden voor het politie-examen en dit allemaal door toedoen van haar ex-echtgenoot wiens nieuwe partner en haar oom voor de politie werken.

Voorts wijst verzoekende partij er op dat de vraag kan gesteld worden in welke mate de verbeteringen door de Albanese overheid effectief zijn vermits bescherming allemaal op papier is en niet in de praktijk wordt omgezet. Verzoekende partij wijst er nogmaals op dat er geen voldoende bescherming kan gegeven worden aangezien er niet voldoende middelen zijn en evenmin personeel is om bescherming te verlenen.

In de beschikking wordt het volgende gesteld met betrekking tot het verweer dat verzoekende partij voert: *“De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoekster beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op zeer algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter diens bevindingen geenszins weerlegt, noch ontkracht.”*

Met betrekking tot het feit dat verzoekende partij haar werk verloren is en geschrapt werd van de lijst van geslaagden voor het politie-examen, wijst de Raad naar hetgeen de commissaris-generaal op goede grond in de bestreden beslissing heeft vastgesteld: *“Betreffende uw ontslag in juli 2017 als psychologe bij de stad Tirana, dat volgens u te wijten is aan uw politiek engagement – u stelde dat u als ondervoorzitter van een lokale afdeling van de democratische partij ontslagen werd en dat u ten gevolge van de laatste verkiezingen van 24 juni 2017 aan de kant werd geschoven (CGVS II, p. 11-12) –, komt het enigszins opmerkelijk over dat, zelfs al begon de nieuw verkozen burgemeester niet meteen het personeel te vervangen, u pas in juli 2017 werd ontslagen door het socialistisch bewind, terwijl u op dat moment al verschillende jaren werkte onder het gezag van een socialistisch bestuur, dat volgens de beschikbare informatie al sinds 2015 aan de macht is in Tirana. Zelfs al zou uw ontslag politiek gemotiveerd en onterecht zijn, dan nog is dit ontslag onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgeschakeld te kunnen worden met vervolging of ernstige schade. Uit niets blijkt immers dat u ondanks uw politieke voorkeur geen ander werk zou kunnen vinden. In dit verband dient er immers op gewezen te worden dat u ten tijde van uw vertrek naar België zowel werkte voor een door de Albanese overheid ondersteund project bij Soros als in een gespecialiseerd centrum voor autisten. U nam uit beide betrekkingen vrijwillig ontslag (CGVS I, p. 7 en CGVS II, p. 14). Hieraan kan volledigheidshalve nog toegevoegd worden dat de juridische procedure die u naar aanleiding van uw ontslag aanhangig maakte nog niet is afgelopen (CGVS I, p. 11) en dat het bijgevolg mogelijk is dat u wegens het volgens u onterechte ontslag nog een schadevergoeding krijgt.*

Betreffende het feit dat u geschrapt werd van de kandidatenlijst van de politieschool omwille van politieke redenen en mogelijks omwille van het feit dat de partner van uw ex-echtgenote bij de controledienst werkte en wraak op u wenste te nemen (CGVS II, p.13), kunnen er gelijkaardige opmerkingen gemaakt worden. Zo is ook het feit dat u van een kandidatenlijst geschrapt werd en dat dit volgens u onterecht was onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen gewagen van vervolging of ernstige schade, temeer daar, zoals reeds aangestipt werd, u ten tijde van uw vertrek naar België twee jobs had. Hieraan kan volledigheidshalve nog toegevoegd worden dat de juridische procedure die u naar aanleiding van het feit dat u geschrapt werd van de kandidatenlijst voor de politieschool aanhangig maakte nog niet is afgelopen (CGVS I, p. 11) en dat het bijgevolg mogelijk is dat dit nog ongedaan wordt gemaakt.” Verzoekende partij werpt geen ander licht op deze vaststellingen.

Waar verzoekende partij er op wijst dat de vraag kan gesteld worden in welke mate de verbeteringen door de Albanese overheid effectief zijn vermits bescherming allemaal op papier is en niet in de praktijk wordt omgezet, en dat er geen voldoende bescherming kan gegeven worden aangezien er niet voldoende middelen zijn en evenmin personeel is om bescherming te verlenen, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: *“De Raad wijst er op dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een asielzoeker moet aannemelijk maken dat hij of zij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen in casu geenszins het geval is. Uit de bestreden beslissing blijkt: “Voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een asielzoeker, dient aangetoond te worden dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft. U diende weliswaar naar aanleiding van één incident in april 2016 klacht tegen uw ex in en u was niet tevreden van de houding van de autoriteiten naar aanleiding van deze klacht. Naast het feit dat u in het commissariaat onder meer met een oudere mannelijke agent sprak die vond dat het normaal was dat een man zijn vrouw slaat, werd uw aan het parket overgemaakte klacht immers door de procureur geseponeerd.*

Uit de seponering van uw klacht leidde u af dat uw ex met zowel de politie als het parket en de rechtbanken banden heeft. U vermeldde in dit verband onder meer de oom van de nieuwe partner van uw ex, die een hoge functie bij de politie heeft (CGVS I, p. 10; p. 16-18; CGVS II, p. 14-15). Uit de door u geschetste gang van zaken blijkt echter uit niets dat uw klacht slecht werd behandeld en dat de feiten niet werden onderzocht: nadat er één individuele oudere politieagent gezegd had dat mannen vrouwen mogen slaan - dat één agent dit zegt betekent niet dat het hele korps er zo over denkt -, kwam er een vrouwelijke agente tussen die uw klacht volledig noteerde – tijdens het noteren maakte ze duidelijk dat ze het niet eens was met de houding van uw ex, waardoor uit niets blijkt dat deze agente door uw ex werd beïnvloed – en die uw klacht aan het parket overmaakte. Het parket oordeelde dat de door u aangekaarte feiten onvoldoende zwaarwichtig waren, waardoor ze overging tot de seponering van uw klacht (CGVS I, p. 10; p. 16-18; CGVS II, p. 14-15). U was het weliswaar niet eens met deze seponeringsbeslissing, maar nergens uit uw verklaringen blijkt dat u verdere stappen, zoals onder meer een beroepsprocedure tegen de seponeringsbeslissing of een klacht bij de ombudsman, zou ondernomen hebben (CGVS I, p. 17; CGVS II, p. 15). Nochtans blijkt uit de beschikbare informatie dat tegen een seponeringsbeslissing beroep aangetekend kan worden. Evenmin blijkt dat u de door u beweerde beïnvloeding van de autoriteiten door uw ex, voor zover u deze al aannemelijk gemaakt zou hebben (cf. supra), aangekaart heeft (CGVS I, p. 17; CGVS II, p. 15), hoewel uit de hieronder geciteerde informatie blijkt dat corruptie in Albanië wordt aangepakt. Bijgevolg blijkt uit de door u geschetste gang van zaken uit niets een onwil of onkunde vanwege de Albanese autoriteiten om naar aanleiding van uw problemen op te treden. Voor alle andere bedreigingen of geweldincidenten gepleegd door uw ex diende u geen klacht in bij de politie. U verklaarde onder meer dat u jarenlang werd bedreigd en geslagen door uw ex-echtgenoot, maar dat u tot het incident in april 2016 geen klacht heeft ingediend tegen uw ex. U heeft dit niet gedaan omdat u een sterke emotionele band had met uw ex en u hem op het rechte pad wilde helpen, wat niet afdoende is om uw nalatigheid te staven (CGVS I, p. 17). Verder dient te worden vastgesteld dat u, naar aanleiding van de bedreigingen en geweldplegingen die sinds uw klacht in april 2016 plaatsvonden, evenmin aangifte bij de politie deed. U verklaarde dat u geen klacht indiende, noch andere stappen ondernam omdat u bang was van uw ex-echtgenoot die ermee dreigde u te vermoorden indien u klacht zou indienen, omdat uw familie niet zou wachten op de politie en zelf wraak zou nemen en omdat de politie u toch niet zou helpen gezien u bij uw klacht van april 2016 niet geholpen werd (CGVS I, p. 14; CGVS II, p. 9; p. 14). Bovendien was uw ex een crimineel met banden met de overheid (CGVS II, p. 3-5). Deze rechtvaardigingen voor uw nalaten klacht tegen uw ex in te dienen, kunnen echter niet overtuigen. Hierboven is immers reeds gebleken dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat de politie naar aanleiding van uw klacht in april 2016 onvoldoende heeft opgetreden. Dat uw ex banden zou hebben met de autoriteiten, heeft u overigens niet aannemelijk gemaakt. Hierboven is reeds gebleken dat u niet heeft aangetoond dat uw ex daadwerkelijk de Albanese justitie kon beïnvloeden en u kende, behalve de nieuwe partner van uw ex, van wie u niet eens de exacte functie die ze bekleedde kende, en haar oom, geen namen van politieagenten die met hem samenwerkten (CGVS II, p. 4-5). Indien men de autoriteiten niet op de hoogte brengt van bepaalde feiten, kunnen ze dan ook vanzelfsprekend niet optreden, temeer daar, zoals hieronder nog zal blijken, in Albanië maatregelen genomen worden om de aanwezige corruptie in te dijken en dat er mogelijkheden zijn om corruptie, zelfs door hooggeplaatste personen, aan te klagen." Verzoekster weerlegt noch ontkracht voorgaande vaststellingen.

Verzoekster maakt geenszins aannemelijk in Albanië alle redelijke van haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput. Zij toont dit allerm minst in concreto aan en maakt derhalve geenszins aannemelijk dat het haar met betrekking tot haar verklaarde problemen aan nationale hulp en/of bescherming ontbreekt. De Raad wijst er ook op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

In zoverre verzoekster een selectieve lezing houdt van de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier omtrent de beschermingsmogelijkheden in Albanië, waarbij zij tracht de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, slaagt zij er niet in (met concrete, valabele en objectieve elementen) aan te tonen dat die informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekster zegt te vrezen. Verzoekster maakt hiermee bovendien geenszins concreet aannemelijk dat het haar met betrekking tot haar verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert."

Verzoekende partij is het in het verzoekschrift weliswaar niet eens met de beoordeling en stelt dat het asielrelaas in haar geheel in ogenschouw moet worden genomen en de inmenging van de politiek in beide gevallen afdoende is om internationale bescherming toe te kennen, doch zij gaat niet *in concreto* in op de argumentatie van de bestreden beslissing. Daarenboven stelt verzoekende partij zelf dat er in beide gevallen, het ontslag en de schrapping van de kandidatenlijst, een beroepsprocedure hangende is, wat een normale gang van zaken is. Zo zij nog vreest omwille van politieke invloed ook in beroep geen gehoor te krijgen, kan de Raad slechts vaststellen dat deze vrees puur hypothetisch is.

Daarnaast wijst de Raad op hetgeen dienaangaande de commissaris-generaal verder in de bestreden beslissing heeft vastgesteld: *"Bovendien blijkt, in tegenstelling tot uw verklaringen over de werking van de Albanese autoriteiten, uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt, werd het wetgevend kader versterkt en werd een nationale coördinator voor corruptiebestrijding aangewezen. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980."*

Met haar algemene opmerkingen dat de vraag kan gesteld worden in welke mate de verbeteringen door de Albanese overheid effectief zijn vermits bescherming allemaal op papier is en niet in de praktijk wordt omgezet, en dat er geen voldoende bescherming kan gegeven worden aangezien er niet voldoende middelen zijn en evenmin personeel is om bescherming te verlenen, toont verzoekende partij niet aan, en zij maakt voorts niet met concrete, valabele en objectieve elementen aannemelijk dat de informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal omtrent de beschermingsmogelijkheden in Albanië onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekende partij zegt te vrezen.

Uit niets blijkt derhalve, gelet op wat voorafgaat, en verzoekende partij maakt niet in het minst *in concreto* aannemelijk dat het haar met betrekking tot haar verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het herhalen van haar asielrelaas, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 7 mei 2018 opgenomen grond. Zij brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénentwintig juni tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS